

Arrest

nr. 116 259 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 19 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 7 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten en Oromo als etnische origine te hebben. U bent geboren op 20 april 1974 te Adama (Nazareth) en u woonde daar tot u het land verliet.

Op 10 januari 1992 (1 Ter 1984 Ethiopische Kalender (hierna EK)) huwde u met uw man H. M. W. en gingen jullie samenwonen. In de periode december 2008 – januari 2009 (Takhsas 2001 EK) arresteerden agenten van het regime uw man toen hij aan het werk was als vrachtwagenchauffeur. Hij werd ervan beschuldigd terrorist van het Oromo Liberation Front (hierna OLF) te zijn. Men zei dat hij informatie van Harar naar Adama bracht en ook wapens smokkelde. Uw man werd gedurende negen maanden opgesloten in de gevangenis van Makelawi en werd er gefolterd. Na zes maanden werd hij vrijgelaten, omdat ze dachten dat hij zou overlijden. Op 11 september 2009 (1 Maskaram 2002 EK) kwamen vijf agenten van het regime naar uw huis om uw man opnieuw te arresteren. Hij kon wegvlugten langs de achterdeur en sindsdien vernam u niets meer van uw man. De dag nadien kwam de politie opnieuw naar uw huis om hem te zoeken. U gaf aan dat u hem reeds enkele dagen niet meer gezien had, maar de politie arresteerde u en nam u mee naar hun kamp in de Kebele 09. Men toonde u foto's van vrienden van uw man en u moest hen identificeren. Daarnaast moest u zeggen waar uw man was. Na 15 dagen werd u vrijgelaten op voorwaarde dat de politie u op de hoogte zou brengen indien u iets van uw man vernam. Na uw vrijlating kwam de politie nog driemaal midden in de nacht naar uw huis om uw man te zoeken. Omdat ze u bleven lastig vallen, besloot u Ethiopië te verlaten. In november 2009 (de laatste week van Teqemt 2002 EK) verliet u Adama en reisde u naar Gondar. Vandaar reisde u naar Soedan waar u drie maanden verbleef. In januari – februari 2010 (Ter 2002 EK) vertrok u naar Syrië, waar u twee jaar verbleef bij een vrouw die u tewerk stelde. U ging dan samen met haar naar Turkije. Daar betaalde u iemand 2500 Dollar om u naar Noorwegen te brengen, maar hij zette u op 18 maart 2012 (9 Magabit 2004 EK) af in België waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 maart 2012 een asielaanvraag indiende. In België nam u deel aan drie tot vier demonstraties tegen het regime dat aan de macht is in Ethiopië.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid omdat u uw man H. M. W. en u in België demonstreerde tegen het Ethiopische regime, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat uw man H. M. W. daadwerkelijk betrokken was bij de organisatie OLF, laat staan dat hij daarom vervolgd werd door de Ethiopische overheid.

U gaf aan dat u op 10 januari 1992 (1 Ter 1984 EK) huwde met uw man H. M. W. en u sindsdien met hem samenwoonde (gehoor CGVS, p.4-5). U gaf aan dat uw man H. M. W. in de periode december 2008 – januari 2009 (Takhsas 2001 EK) gearresteerd werd en ervan beschuldigd werd terrorist van het OLF te zijn, maar hij aan niets verkeerds betrokken was en het alleen maar was omwille van zijn Oromo identiteit (gehoor CGVS, p.8). Later gaf u aan dat hij ervan beschuldigd werd informatie en wapens te smokkelen voor OLF. Er werden echter geen wapens gevonden. Toen u gevraagd werd waarom ze uw man – die gewoon handelaar was – onterecht zouden beschuldigen, gaf u aan het niet te weten, maar dat uw man families van mensen die gearresteerd werden, hielp (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd hiervan voorbeelden te geven, gaf u aan er geen details van te kennen. Toen u gevraagd werd om namen van mensen die gearresteerd werden te geven, gaf u aan zich geen namen te kunnen herinneren (gehoor CGVS, p.9).

U gaf verder aan dat vijf agenten van het regime op 11 september 2009 (1 Maskaram 2002 EK) naar uw huis kwamen om uw man opnieuw te arresteren. Toen u gevraagd werd waarom ze hem

wilden arresteren, gaf u aan dat hij bevriend was met Oromo en hij door Oromo bezocht werd in het ziekenhuis en hij nadien ook nog contact had. Verder gaf u vaag aan dat ze misschien dachten dat hij terug hetzelfde deed (gehoor CGVS, p.10). Er dient te worden opgemerkt dat u aangaf dat hij eerder aan niets verkeerd betrokken was en het alleen maar was omwille van zijn Oromo identiteit. Toen u er verder op gewezen werd dat er meer dan 25.000.000 Oromo in Ethiopië zijn en het logisch lijkt dat uw man – die Oromo is – contact heeft met andere Oromo, gaf u aan dat de regeringspartij TPLF angst heeft van de Oromo en dat Oromo die samenkomsten steeds verdacht zijn (gehoor CGVS, p.10).

Toen u gevraagd werd of uw man betrokken was bij een politieke partij of organisatie, gaf u vaag aan het niet te weten, maar dat u wel wist dat hij in contact stond met Oromo en ze spraken over het lijden dat ze moesten ondergaan. Toen u daarop gevraagd werd met wie hij in contact stond, gaf u vier namen op van vrienden van uw man. U had er echter geen idee van of deze vier vrienden lid of supporter waren bij een politieke partij of organisatie (gehoor CGVS, p.5-6). Toen u gevraagd werd of uw man activiteiten deed voor OLF, gaf u vaag aan dat hij drie telefoons had, maar u niet goed naar zijn gesprekken luisterde (gehoor CGVS, p.9). Toen de vraag herhaald werd, vroeg u zich af wat bedoeld werd met de vraag. Toen u erop gewezen werd dat de overheid uw man ervan beschuldigde terrorist van het OLF te zijn en de vraag dus is of uw man activiteiten deed voor OLF, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.8-9). U gaf verder aan dat u nooit met uw man sprak over OLF (gehoor CGVS, p.9). Later gaf u echter aan dat uw man zes maanden opgesloten was en hij na zijn vrijlating vertelde wat er gebeurde: dat ze hem ondervroegen over de activiteiten die hij deed voor OLF, of hij ooit geld gaf (aan OLF) en met wie hij contact had om de activiteiten (van OLF) te coördineren (gehoor CGVS, p.10).

Uit bovenstaande blijkt dat u er geen idee van hebt of uw man betrokken is bij de organisatie OLF, laat staan dat u weet of en welke activiteiten hij deed voor OLF. Dit is opmerkelijk daar u van 10 januari 1992 (1 Ter 1984 EK) tot uw vertrek uit Ethiopië samenwoonde met uw man en uw man zelf met u sprak over zijn ondervragen betreffende de activiteiten die hij deed voor OLF en de contacten die hij had om de activiteiten (van OLF) te coördineren.

Later gaf u overigens zelf aan dat uw man aan niets verkeerd betrokken was en het is dan ook **onwaarschijnlijk is dat hij enkel en alleen omwille van zijn Oromo identiteit in de negatieve belangstelling zou staan van de Ethiopische autoriteiten**, aangezien er dertig miljoen Oromo in Ethiopië wonen, ze met 34.49% de grootste etnische groep van Ethiopië uitmaken én Oromo vertegenwoordigd zijn in de Ethiopische regering (zie administratief dossier).

Verder dient te worden vastgesteld dat u zichzelf herhaaldelijk tegensprak betreffende de beweerde poging tot arrestatie van uw man, de arrestatie van uzelf en de huiszoekingen nadien.

U verklaarde dat op 11 september 2009 (1 Maskaram 2002 EK) vijf agenten naar uw huis kwamen om uw man die thuis was met J. en Ha., twee van zijn vrienden, te arresteren (gehoor CGVS, p.7). Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u later opnieuw vroeg wie nog thuis was toen ze uw man voor de tweede keer - op 11 september 2009 (1 Maskaram 2002 EK) - trachtten te arresteren, gaf u aan dat dit Ha., Hu.e., J. en Y. waren. Toen u erop gewezen werd dat u eerder iets anders verklaarde, gaf u aan dat u toen misschien J.s naam vergat te geven. Toen u erop gewezen werd dat u aanvankelijk verklaarde dat uw man thuis was met twee vrienden, wijzigde u uw verklaringen door te stellen dat J. en Hu.ei. thuis waren en de andere twee in de tuin waren. Er dient echter te worden vastgesteld dat u aanvankelijk aangaf dat uw man thuis was met J. en Ha. (gehoor CGVS, p.7 en p.10). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw verklaringen over de poging tot arrestatie van uw man in functie van de opmerkingen van de interviewer bijstelt.

Verder gaf u aan dat de politie achter uw man kwamen op 11 september 2009 (1 Maskaram 2002 EK), een vrijdag en dat ze twee dagen later op een zondag terug kwamen om hem te zoeken en ze u die dag arresteerden (gehoor CGVS, p.7). Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u later opnieuw vroeg wanneer u gearresteerd werd, gaf u aanvankelijk aan dat u op zondag gearresteerd werd, om al gauw uw antwoord bij te stellen door te zeggen dat u op zaterdag gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.11). Toen u erop gewezen werd dat u eerder verklaarde dat u twee dagen na de ontsnapping van uw man gearresteerd werd en dit op een zondag was, gaf u aan dat u verward was en het niet zondag, maar zaterdag was. Toen u vervolgens gevraagd werd of u dan één dag na de ontsnapping van uw man gearresteerd werd en niet twee dagen, gaf u aan dat het de dag nadien was (gehoor CGVS, p.11).

Uw beweerde arrestatie is een element dat de kern van uw asielrelaas uitmaakt en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u dit nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in uw geheugen te zijn gegrift.

Verder gaf u aan dat u – na uw vrijlating – nog driemaal het bezoek kreeg van agenten die uw man midden in de nacht kwamen zoeken bij u thuis (gehoor CGVS, 8). Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u later opnieuw vroeg hoe vaak na uw vrijlating de politie uw man nog kwamen zoeken bij thuis, gaf u aan dat ze twee keren kwamen (gehoor CGVS, p.12). Toen u erop gewezen werd dat u eerder aangaf dat u – na uw vrijlating – nog driemaal het bezoek kreeg van agenten die uw man midden in de nacht kwamen zoeken bij u thuis, bevestigde dat ze driemaal kwamen en u gaf aan dat u verward was (gehoor CGVS, p.13). Er dient te worden opgemerkt dat u aangaf dat u door deze drie huiszoekingen beseftte dat ze u zouden blijven lastig vallen en dat dit de reden is waarom u uw land verliet (gehoor CGVS, p.8). Aangezien deze huiszoekingen zulke cruciale rol spelen bij de door u ingeroepen vrees, maakt bovenstaande tegenstrijdigheid uw asielrelaas verder ongeloofwaardig.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw politieke activiteiten die u volgens uw verklaringen hier in België tegen de Ethiopische regering hebt ontwikkeld.

Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg of u ooit stemde bij verkiezingen in Ethiopië, gaf u aan van niet. Toen u gevraagd werd waarom u dit niet deed, gaf u aan dat u nooit betrokken was bij zulke zaken (gehoor CGVS, p.5). Toen u op het einde van het gehoor gevraagd werd wat u vreest bij een (eventuele) terugkeer naar Ethiopië, gaf u plots aan dat de (TPLF) regering u zal doden omdat ze via spionnen weten dat u in België deelnam aan drie tot vier publieke demonstraties (gehoor CGVS, p.13-14). Toen u erop gewezen werd dat u eerder aangaf niet in politiek geïnteresseerd te zijn en u nu plots aan vier demonstraties deelnam, gaf u aan dat in Ethiopië niemand naar u zal luisteren maar in Europa, waar vrije meningsuiting is, wel (gehoor CGVS, p.14). De door u aangehaalde reden is niet afdoende om te verklaren waarom u nooit ging stemmen in Ethiopië en u nooit betrokken was.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg wanneer de drie tot vier demonstraties waaraan u deelnam juist plaatsvonden, gaf u aan dat er vorige maand één was in Brussel maar dat u van de andere demonstraties de data niet meer weet (gehoor CGVS, p.14-15). Toen u gevraagd werd hoe het Ethiopische regime op de hoogte zou moeten zijn van uw deelname aan de demonstraties, gaf u aan dat de demonstratie uitgezonden werd en ze gemakkelijk foto's kunnen krijgen via hun spionnen (gehoor CGVS, p.13-14). Toen u gevraagd werd om namen van spionnen van de Ethiopische regering in België te geven, ontweek u de vraag door te stellen dat ze agenten hebben en één van hen u zelfs aansprak. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan de naam niet meer te kennen (gehoor CGVS, p.14). U legde verder enkele prints voor van foto's van u op twee van de demonstraties. U kon zich echter niet herinneren wanneer deze twee demonstraties plaatsvonden (zie administratief dossier en gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd hoe u aan de foto's komt, gaf u aan dat andere deelnemers ze namen en u uw eigen toestel aan iemand anders gaf om foto's van u te nemen (gehoor CGVS, p.15). U legde verder geen bewijs voor van de publicatie van deze foto's noch van het feit dat de Ethiopische overheid hiervan op de hoogte zou zijn of u om deze reden zou vervolgen.

Betreffende uw deelname aan de demonstraties dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging en de ernst van die vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn.

Uit bovenstaande blijkt dat u in Ethiopië niet betrokken was in activiteiten tegen de Ethiopische regering en u zelfs niet deelnam aan verkiezingen in Ethiopië. Bovendien blijkt uit hogervermelde argumentatie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw echtgenoot omwille van zijn beweerde betrokkenheid bij het OLF zou zijn vervolgd, laat staan dat u hierdoor problemen zou hebben gekregen met de Ethiopische autoriteiten. Het is bijgevolg onwaarschijnlijk is dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Ethiopische autoriteiten.

Uw deelname aan de demonstraties in België en uw verschijning op de Ethiopische satelliet TV toen u op een demonstratie in België aanwezig was vormen - gelet op bovenstaande - geen verderzetting van activiteiten tegen het regime in Ethiopië. Bijgevolg kan men zich vragen stellen bij de waarachtigheid van uw deelname aan de demonstraties in België.

Hoe dan ook, het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar u maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden u als een gevaar zouden beschouwen voor de Ethiopische regering of voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt weliswaar dat leidinggevend van Ethiopische oppositiepartijen in ballingschap bij terugkeer naar Ethiopië wel problemen kunnen ondervinden, terwijl dit voor gewone leden van dergelijke oppositiepartijen meestal niet het geval is. Uit uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas blijkt geenszins dat u in België een leidinggevende functie zou bekleden binnen een Ethiopische oppositiepartij in ballingschap, noch dat u (gewoon) lid zou zijn van een dergelijke oppositiepartij. Uit hogervermelde informatie kan worden afgeleid dat sommige bronnen melding maken van het feit dat terugkerende asielzoekers soms het voorwerp van discriminatie kunnen uitmaken, maar uit andere bronnen blijkt dan weer dat dit niet het geval is.

Uit dit alles blijkt dat het erg onwaarschijnlijk is dat u als occasioneel deelnemer aan een 4-tal publieke demonstraties (waarvan u het tijdstip niet kan preciseren) in België tegen de Ethiopische regering bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië zou worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde prints van foto's van u op twee van de demonstraties waaraan u deelnam, werden hogerop reeds besproken. U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de formele en materiële motiveringsplicht uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de formele en materiële motiveringsplicht uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling en

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar politieke vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Uit verzoeksters verklaringen kan nergens blijken dat haar man betrokken was bij het Oromo Liberation Front, noch heeft verzoekster aannemelijk gemaakt dat hij gearresteerd werd. Het is niet ernstig dat iemand die reeds 17 jaar gehuwd en samenwonend is niet eenduidig kan toelichten of haar man lid/sympathisant was van een bepaalde politieke beweging, niet kan toelichten of hij enige politieke interesse had noch of hij politieke activiteiten uitoefende. Dat “haar man nooit met haar sprak over zijn politieke betrokkenheid” en verzoekster “Uit deze verklaring [na zijn vrijlating] kon verzoeker dus niet afleiden welke rol haar man al dan niet speelde in het OLF, enkel dat de regering hem verdacht van betrokkenheid”, is niet geloofwaardig binnen een 17 jaar lange samenwoning, temeer verzoekster ook Oromo is en verzoekster daarenboven ook uit het dagelijkse leven had kunnen vaststellen dat haar man OLF sympathieën of activiteiten zou ontwikkeld hebben indien dit werkelijk zo geweest was. Aangezien verzoekster de politieke affiliatie van haar echtgenoot niet aannemelijk maakt, kan aldus evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen van verzoekster.

Het loutere feit dat verzoekster en haar man Oromo zijn, Oromo vrienden hebben en bezorgd zijn om andere Oromo's, is bezwaarlijk voldoende grond om aan te nemen dat verzoekster in de negatieve aandacht stond, laat staan een vervolging vreesde. Dit klemmt temeer nu de commissaris-generaal terecht vaststelde dat 34.49 % van de bevolking van Ethiopië de Oromo etnie bezit. Dat uit de aangehaalde informatie kan blijken dat individuele Oromo's om bepaalde redenen vervolgd kunnen worden, kan geenszins aantonen dat alle 25 miljoen Oromo's vervolgd zouden worden in Ethiopië, louter en alleen

omwille van hun etnie. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.4. Verder stelt de Raad vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven wijzigende, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen van verzoekster de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt daarenboven dat verzoekster haar relaas bijstelt naarmate er doorgevraagd wordt of soms ronduit dubbelzinnige dan wel ontwijkende antwoorden geeft. Geenszins kan hieruit afgeleid worden dat *“verzoeker zich geïntimideerd voelde door de ondervrager van het CGVS”*, wel integendeel. Evenmin is er enige grond om aan te nemen dat klankverwarring of een loutere verspreking van een naam tot contradicties leidde, gezien de dossierbehandelaar verzoekster hier onmiddellijk mee confronteerde en verzoekster zich beperkte tot het loutere ontkennen dat gezegd te hebben (gehoor p. 10). De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Indien verzoekster kortstondig verward zou geweest zijn, dan is geenszins aannemelijk dat zij systematisch in gebreke blijft minstens deze elementaire gegevens op een eenduidige manier weer te geven, die het aannemelijk moet maken dat verzoekster de feiten effectief heeft meegemaakt. Verzoeksters relaas komt verzonnen voor.

3.5. Voorts dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *“Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”*, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *“Note on refugee sur place claims”*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96). Indien verzoekster aanvoert dat haar vlucht uit politieke overwegingen uit Ethiopië de reden is geweest waarom zij in België politiek actief is geworden, dan gaat zij er volledig aan voorbij dat deze vervolging een loutere ongeloofwaardige bewering is en uit haar verklaringen evenmin enige eigen politieke affiniteit kon blijken. De Raad ziet verder niet in hoe de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar deelname aan een (aantal) publieke samenkomst(en) die ze niet concreet kan situeren, dan wel dat deze loutere aanwezigheid haar in een negatief daglicht bij de Ethiopische autoriteiten zou stellen.

3.6. Verzoekster onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren en verdraaien (*“Stellen dat verzoeker als Oromo geen problemen hoeft te vrezen gaat dus resoluut in tegen de waarnemingen”*) van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het

formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent dat het CGVS in de bestreden beslissing haar beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming niet motiveert en dat zij volstaat met louter de conclusie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzingen naar berichten omtrent de terugkeer van OLF leden worden dan ook niet dienstig aangevoerd, temeer verzoekster, met uitzondering van beweerde deelnames aan betogingen in België, nooit zelf enige politieke interesse betoonde, laat staan voor het OLF actief was. Evenmin kunnen verzoeksters overwegingen inzake haar positie als alleenstaande en kwetsbare vrouw overtuigen, te meer zij een volwassen zakenvrouw is en in Ethiopië familie heeft en zelf gedurende jaren eigen werkzaamheden in het buitenland heeft ontwikkeld. Verzoekster beschikt aldus duidelijk over voldoende werkervaring en zelfredzaamheid zodat niet wordt aangetoond dat verzoekster nood heeft aan organisaties *“die teruggekeerde ex-asielzoekers monitoren of begeleiden”* noch aan specifieke bescherming nu ze niet aantoonde vervolgd te zijn. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekster meent dat de bij het administratief dossier toegevoegde stukken de veiligheid in Ethiopië op geen enkele manier aantonen, doch beperkt zicht tot loutere tegenspraak dienaangaande zonder gedegen elementen aan te voeren waaruit haar bewering kan blijken. Voor zover verzoekster zich aldus beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK